

El barcelonisme necessitava una nit així, una orgia de gols, una nit tranquil·la en què l'única preocupació era veure quants gols es marcaven i quants en feia Kluivert. Fins i tot es van veure moments de futbol, amb un Barça tàcticament ben posicionat, segur al darrere i que, atacant, guanyava la partida amb facilitat, especialment després de l'excel·lent xilena del pri-

mer gol, que no va ser de Rivaldo sinó d'un cada vegada més sorprenent Puyol. Rexach, el dia en el qual s'hi jugava el càrrec, va viure una nit plàcida, lluny dels desgavells emocionals que devien proporcionar-li actuacions com les de

EDITORIAL

Que no sigui un miratge

Vallecas i davant l'Osasuna. Però només ha estat un partit i hem d'esperar que el que es va veure a la carnavalera Tenerife no hagi estat un miratge. Aquest equip ha d'autoinspirar-se una confiança que mai no ha tingut i si en comp-

tes de buscar tants entrenadors, amb el que hi ha es fa el que toca davant la Real i a Mallorca, és a dir guanyar, potser els qui han fet malletes hauran de desfer-les. Ara cal desitjar que l'Espanyol, pel seu propi bé, se sumi a la festa. Tant de bo que Tenerife torni a ser màgica, el punt de partida per somniar que Gaspard sorti en globus, perquè s'ha guanyat alguna cosa.

HO DIUEN
ELS LECTORS...

Correu: Ronda Sant Pere, 19-21, 7è 6a.
08010 Barcelona.
c/ Santa Eugènia, 42. 17005 Girona
Telèfon: 902 36 99 99
Adreça electrònica: el9@el9.com

Quin ha de ser el tractament?

No cal que busquem culpables. Culpable ho és tot el barcelonisme—amb matisos i responsabilitats diferents, evidentment. Però ara el que cal és actuar ràpid per no perdre el malalt. Ho tenim difícil perquè ens hem quedat sense recursos. Ni tan sols els més primaris: despatxar l'entrenador? En Rexach no va enganyar ningú, és una víctima interessada. Els jugadors? Varen ser escollits per una comissió d'experts. El president? Malament si se'n va, malament si es queda. Potser només li hauríem de demanar per què es va voler presentar. Per què va acceptar convertir-se en un impediment per renovar el Barcelona? Ara, a tot aquests que governen el Barça, no els podem fer fora, són ells qui més aviat ens fan fora a nosaltres. Corre pressa trobar un tractament que salvi el malalt. Els símptomes que presenta són greus: envelliment, incapacitat, desorientació, esgotament, desequilibris, desordres interns; excessius factors de risc que no responen a tractaments massa conservadors. Cal reunir un comitè d'experts per consensuar un nou tractament que primer remunti el malalt i després l'estabilitzi. / SANTI VANCELLS GASCONS.

Diferents categories

M'agradaria que en aquest diari publicués els resultats de tots els partits de les diferents categories del futbol català. / JOAN MÉNDEZ

[M'EXALTA EL NOU I M'ENAMORA EL VELL JOSEP M. PASQUAL]

En «Semi», el «mag», l'«home llagosta»

Un dels periodistes que més va escriure sobre Josep Samitier va ser Manuel Ibáñez Escofet. En un article a *La Vanguardia* escrivia: «Els grans asos del futbol no deixen una obra feta, com els escriptors, els pintors o els músics. Potser una pinzellada fugaça, una fotografia dels seus músculs en tensió o, ara, la televisió, ens poden recordar el personatge. L'oblit, en aquest cas, és explicable, encara que no justificable, perquè ningú no hauria d'ignorar què van representar en la vida del país aquells futbolistes tocats pel geni. I avui els joves fins i tot ignoren el nom de Samitier. Ja ho he dit: el país té tendència a oblidar, i no tan sols els futbolistes.» Ibáñez Escofet i Samitier varen ser molt amics, es van conèixer a Cadaqués l'estiu de l'any 1927, «Imagineu un nano petit que tenia nou, vuit o nou

anys, quan arribava a l'escola a la tardor i deia que havia jugat a futbol a Port Lligat, perquè a Port Lligat hi havia una mena de camp d'herba, que era on els pescadors estenien les xarxes, i allà jugàvem a futbol, i que havia lluitat per la pilota amb en Samitier...». Després, és clar, el periodisme portà Ibáñez Escofet, que feia la revista *Barça*, i Samitier, a conèixer-se i tractar-se molt més. Entre un munt de papers d'Ibáñez Escofet sobre Samitier, hi ha aquestes paraules dites el 4 d'octubre del 1990, en la intervenció amb motiu del primer debat del Fòrum Samitier: «Un dia, que ja no es trobava gaire bé, potser ja començava..., em va dir. 'aquí davant —aquí davant vol dir el cementiri de Les Corts— hi tenim un gran primer equip'... i em va començar a citar noms de jugadors morts i ente-

rrats en el cementiri de Les Corts i vaig veure que allà s'anava emocionant. (...) Per això, a mi, els oblits em molesten, els oblits m'entristeixen. Cal recordar, sempre, tots aquells que han donat alguna cosa a aquests país, i en Samitier no hi ha dubte que ho va donar; aquí en Sami era més que un mite perquè era viu, es tocava, era real, era allò que tots volem que siguin els nostres ciutadans; amb la pilota als peus, amb la pilota al cap, a la Universitat, al taller, a la fàbrica, allà on sigui, ens agradaria que tots els ciutadans tinguéssim l'esperit que infonia en Samitier en el món del futbol, que va ser el seu. (...) I em penso que ja he dit tot el que havia de dir.» I em penso que no he escrit tot el que volia escriure sobre en *Semi*, el *mag*, l'*home llagosta*. En Pep Samitier, vaja.

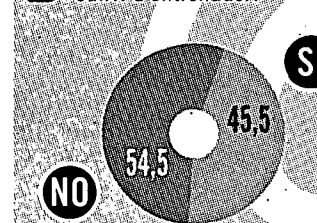
LA BARRILA DE L'AVI

- TENERIFE 0 · BARÇA 6 -

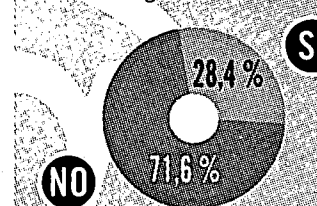

EL LECTOR digit@l

La solució del Barça és el canvi d'entrenador?

L'Espanyol serà capaç de guanyar el Real Madrid diumenge?

Votacions: www.el9.com